

Yorrân

Ádolím stínú

Yorrân

4. kniha - Údolím stínů

Jan Dobšenský

Copyright

Autor: Jan Dobšenský

Ilustrace: Pavel Talaš, Peter Eliáš

Návrh obálky J. Dobšenský,

Grafické zpracování obálky P. Čermáková

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN

978-80-7512-901-7 (ePub)

978-80-7512-902-4 (mobipocket)

978-80-7512-903-1 (pdf)

Epos Yôkhâranâ

Yô-Khâr-anâ, Dar Krále lidí, je považována za epos pocházející z úsvitu věků. V Yorrânových časech to byl už jen úzkostlivě střežený mýtus, o němž nikdo z jeho současníků netušil, zda je pravdivý. Do pozdějších časů se zachovaly jen nejasné zlomky zpráv, které sesbíral a ve své kronice shrnul princ Laven. Z nich vyplývá, že epos byl více než dar. Byla to smlouva...

Když se Král lidí a Pán země vrátil po dlouhém zajetí zpět do své říše, našel ji rozvrácenou a zničenou. Města a pevnosti byly opuštěné, jeho věrní se rozprchli a řád, který nastolil, byl v rozkladu. Jediní, kdo jej po jeho návratu přišli přivítat na mořský břeh a nabídli pomoc, byli Kharové v čele se svým vládcem. Jeho rodu poté Khâr-anâ udělil v léno celý jih své obrovské říše. Podmínky smlouvy mezi Khary a Pánem lidí byly zapsány do knihy, kterou Kharové střežili a drželi v tajnosti celá tisíciletí. Kniha byla nadána zvláštní mocí. Každý vladař z rodu Kharů podstupoval několikrát za dobu své vlády rituál, který se nazýval Uchopení daru. Při něm vystoupal na vrchol mauzolea zasvěceného Khâr-anovi a z rukou velekněze převzal zlatou schránku, v níž byla Yôkhâranâ uložena. V okamžiku, kdy vladař

knihu uchopil, se jeho vědomí propojilo s moudrostí Pána země. Byla mu zjevena osudová křižovatka jeho dávné minulosti i to, jak svým tehdejším rozhodnutím ovlivnil budoucnost svou i své říše. V tom okamžiku měl možnost své rozhodnutí změnit.

Díky pečlivě střeženému tajemství ukrytému v eposu Yôkhâranâ přetrvala Kharská říše bouře a zvraty dlouhých tisíciletí. Kharové se stali nejuvěrnějšími spojenci Krále lidí po celou dobu jeho panování. Poté, co byl Khâr-anâ poražen a padl do nicoty, uchovávali sice Kharové jeho památku dál, přestali ale dodržovat pravidlo, že moc eposu může užívat jen hlava jejich rodu. Tak se zjistilo, že Yôkhâranâ působí na každého muže či ženu, v jejichž žilách koluje královská krev. V časech sporů mezi jednotlivými členy rodu Kharů odnesla epos z Gîvy princezna Gemala. Poté, co byla úkladně zavražděna, přešla Yôkhâranâ do cizích rukou a královský rod Kharů v následné válce zanikl.

Mocné síly bojující proti znovupovstávajícímu stínu ji tehdy vložily do rukou nejmocnějšímu králi Enqaindor. Ten však její moc, k neprospěchu svému a svého království, nevyužil, a tak Yôkhâranâ opustila i jeho stan. Prince Jawhara, který ji z Kothariho tábora odnesl a jako jeden z mála se z jeho nešťastného tažení zachránil, ale její moc tak vyděsila, že ji ukryl do stříbrné truhly, kterou svým nástupcům zakázal otevřít. Jediný, kdo tento zákaz porušil, byl podle starých nogaimských

pověstí shaadar Dikram I. Veliký, jenž díky tomu přivedl Nogashaar na vrchol slávy a moci. Od jeho časů čekala Yôkhâranâ ukryta v klenotnici shaadarů, až opět přijde její čas...

1. kapitola

Královo město

Dôrminar, měsíc suchých větrů 575 e. d.

Lônard, Královské léno, byl protáhlý, kopcovitý pás země, z východu i západu sevřený řekami – na východě mocným tokem Dardúnu a na západě vodami Rhídúnu, který se do Dardúnu vléval u Abarhilova domovského města, Merélosu. V severojižním směru rozdělovala tento kraj řeka Arî, kterou překračovala stará královská silnice, po níž Abarhil po rozloučení se svými průvodci postupoval na sever. Bylo to prastaré stavební dílo, tak staré, že v žádné kronice neexistoval spolehlivý údaj o tom, kdy byla cesta vlastně postavena. Od brodů přes Arî až do hlavního města byla výborně udržovaná, dlážděná velkými kamennými deskami sesazenými tak dokonale, že jen místy mezi těsnými spárami prorážela řídká tráva. Vypadala, jako by ji mistři cechu kamenického opustili teprve před pár týdny.

Lônard býval vždy v osobním držení enqaindorských králů, a jelikož to byl úrodný a pečlivě obdělávaný kraj, Abarhil během své cesty míjel desítky stavení stojících na dohled od silnice. Žádné z nich, s výjimkou několika zájezdních hostinců, však nestálo přímo u cesty, která byla obrostlá nekonečnou alejí nádherných vzrostlých dubů, buků, platanů a lip. Čím více se

Abarhil blížil k hlavnímu městu, tím častěji nacházel němé svědky nepochopitelné zkázy, ohořelá torza kmenů. Dokázal by si představit les, ve kterém řádil požár a který by proto byl plný zčernalých kmenů, ale s údivem se na ně díval uprostřed zdravého stromořadí. Pak mu přišlo na mysl, že to může být výsledek bouře a blesku. Již několikrát viděl uschlé a ohořelé stromy, které zasáhl blesk. Ale jak postupoval, zavrhl i tuto myšlenku. Nechtělo se mu věřit, že by bouře náhodně zasáhla stromy v tak úzkém pásu, jaký lemoval cestu v délce mnoha mil. Během přemítání o původu tohoto podivného jevu se Abarhil dostal až na dohled městských bran. Chvíli si prohlížel linii hradeb ve tvaru mírně lomených oblouků, mezi nimiž byly umístěné mohutné šestiboké věže. Připomínaly mu věže, které viděl v Osttaru. Zeď byla vysoká padesát stop, a přestože se teď její konce ztrácely v mlze stoupající z přilehlého jezera, z matčina vyprávění věděl, že se táhne v délce čtyř mil od strmých skalních stěn na západě až po jezerní břehy na východě.

„To město musí být opravdu obrovské,“ zašeptal si pro sebe. Vždyť hradby Merélosu obkružující město vůkol měly jen něco málo přes jednu míli. Ohlédl se, aby zjistil, kde je pes, který šmejdil v nedalekém háječku.

„Togire, ke mně!“ křikl na něj a rychle vyrazil po cestě k bráně. Ačkoliv hradby zdálky působily velkolepě, při bližším pohledu zjistil, že jsou už značně omšelé. Z hradebních zdí

vyrážely trsy trávy a místy byly vidět i vypadané kameny, které z jejich míst vytlačily houževnaté kořeny mladých stromků. Nikde nebylo vidět živáčka, kromě stráže, kterou přímo u brány tvořila pětice ozbrojenců. Dva stáli líně opřeni o zábradlí spuštěného padacího mostu a o čemsi klábosili a další seděli na malých sedátkách uvnitř brány a zřejmě hráli v kostky. Za branou pak zahlédl Abarhil přecházet další ozbrojence.

Spořádaně se zastavil před vstupem na most, drže Togira za obojek, a čekal, co se bude dít. Strážci se sice se zájmem ohlédli po velkém psu, ale že by se všichni naráz měli věnovat jedinému, a ještě k tomu opěšalému pocestnému, jim připadalo zbytečné. Chvíli trvalo, než se jeden z těch dvou, co stáli u zábradlí, rozhoupal a líně přešel most.

„Cizince, pokud chceš vstoupit do Města, musíš zaplatit mýto, čtyři tharnery za každého muže a jeden za každé zvíře, a potom musím prohlédnout tvé zavazadlo. Upozorňuji tě, že za zdmi města se nesmí pohybovat žádní ozbrojenci s výjimkou knížecích družin. Máš-li nějakou zbraň, musíš ji zde na bráně nechat! Rozumíš?“

Abarhil věděl už od Ildgara, že do města se žádný ozbrojenec nedostane, ovšem představa, že by zde nechal otcův meč a svůj luk, pro něj byla nepřijatelná. Tušil, jak by to dopadlo se slíbeným vracením zbraní, zvláště když se jednalo o tak vzácný kus, jako byl otcův dar. Byl rozhodnutý, že to zkusí jinak. Sklonil se ke

svému vaku, který mu ležel u nohou, a začal jej pomalu rozvazovat. Vytáhl z něj malý váček a podíval se na strážného, jako by ho odhadoval.

„Vím, že konáš svou službu svědomitě, ale každá stráž může něco přehlédnout... Nebo se mýlím? Kolik by stál okamžik tvé nepozornosti? Co takhle tři stříbrné celebiry?“

Přitom jako mimochodem upustil na zem tři lesklé stříbrné mince, které se zakutálely pod strážcovy nohy. Bylo vidět, jak muž zamrkal a v očích se mu objevila chtivost. Úlisně se usmál.

„Mluvíš zvláštním jazykem, cizince, ale tvá řeč se mi opravdu líbí. Ale jak je vidno, dorazil jsi z levných krajů, když tak nízko oceňuješ ostražitost věrného služebníka pelenhira města Dôrminaru!“

„Promiň, omlouvám se, jak jsi řekl, nevyznám se ve zdejších krajích. A jak by se tvým očím líbilo tohle?“

Abarhil nechal mezi prsty proklouznout na zem jednu z malých anghirských perel. Muž vzrušeně polkl a otočil se po svých společnících. Ti věnovali všechnu pozornost kostkám, stejně jako jeho druh, jenž mezitím přešel k ostatním, aby mohl sledovat hru. Strážný se rychle shýbl, sebral mince a perlu a zastrčil je za opasek. Ještě jednou se otočil po ostatních, ale ti byli stále plně zaujati hrou.

„Tak se na to podíváme. No tak, otevři ten vak!“

Abarhil se sklonil a roztáhl uzávěr vaku, aby bylo vidět dovnitř.

„Věřím, že tvůj zrak je pozorný a tvé oči vidí vše, co je třeba vidět?“

Zbrojnoš se sklonil nad otevřený vak, ve kterém byl mimo jiné patrný luk, toulec a meč, a uznale hvízdal.

„Tedy cizinče, vidím, že nic neponecháváš náhodě a máš vše, co je třeba na dlouhý pobyt ve městě! Dobrá. Zavři si to.“

Potom se otočil ke svým druhům a nahlas zvolal: „Všechno v pořádku! Může jít?“

Muži na krátký okamžik zvedli hlavy a jeden z nich, asi velitel hlídky, jen mávl rukou. Zbrojnoš se otočil k Abarhilovi: „Tedy vítěj ve městě pelerina Beregira, z vůle mocného Rômenkhôra dôrminarského pelenhira, cizinče.“

Abarhil se usmál, hodil si přes rameno vak a pobídl Togira: „Jdeme.“

Udělal jen pár kroků, když jej zarazil hlas zbrojnoše.

„A co to mýto, cizinče?“

Abarhil nechápavě zavrtěl hlavou, ale pak se usmál, pustil Togirův obojek a sáhl do brašny, kterou měl u pasu. Naslepo uchoпил jednu minci a vytáhl ji. Zlatý ghirat! Otočil se ke zbrojnoši.

„Chytej! A zbytek je pro tebe a tvé druhy za dobré rady.“

Zbrojnoš chytil minci do dlaně, překvapeně se na ni podíval, pak na ni plivl a teatrálně se uklonil.

„Královské mýto, pane. Přišel ses ucházet o prázdný královský stolec?“ Potom se svým slovům ironicky zachechtal. „Tos přišel pozdě, tohle město králům už dávno nepatří. Dnes je na hradě vyvěšená jiná korouhev. Ale v každém případě díky a hodně štěstí. Kdyby bylo víc takových, už dávno bych nemusel být v téhle zatracené službě.“

Poslední větu už Abarhil neslyšel, protože společně s Togirem prošel bránou a vstoupil na území města. Nejprve zahlédl několik vojenských ubikací a stáje s ohradami pro koně. Vše působilo stejně zanedbaně a omšele jako brána, kterou právě prošel. První, co si uvědomil, byla neobvyklá rozloha a pustota tohoto území. Před jeho očima se rozkládala rozlehlá pláň, která se v ničem nelišila od krajiny před hradbami. Musel urazit notný kus cesty, než se u silnice objevily první zpustlé zahrady a sady zarostlé hlozím. V dálce vpravo od cesty zahlédl jakési usedlosti s obdělávanými poli a ohradami se stády ovcí a skotu. Ušel snad půl míle, než dorazil k jedné z křižovatek nedaleko velkého opuštěného paláce. Rozhodoval se kam dál. Blížilo se poledne a mlha se již zvedala, a tak se mu po levé ruce otevřel pohled na rozlehlé návrší s podhradím. Horní část, kde tušil hrad, však byla stále ještě ukryta v bílém oparu. Po chvíli váhání si vybavil otcovo

vyprávění a otočil se opačným směrem. Pokračoval po cestě lemované vzrostlými cypřiši na severovýchod.

Urazil další míli, když sluneční paprsky rozpustily mlhu a Abarhilovi se otevřel pohled na panoráma hradu. Vysokému návrší dominovala mohutná silueta hradu, který se tyčil na pozadí rozeklaných horských štítů se zasněženými vrcholky. Návrší pod hradem obkružovaly čtyři pásy hradeb postavené ze stejného bílého kamene jako hrad. Mezi nimi se rozkládala podhradí, která na pravé straně končila v rozlehlém poli kamenné suti. Jak později zjistil, místní této čtvrti říkali Staré město. Za kamenným polem pak byla menší část zástavby nazývaná Severní podhradí. Nyní však byla jeho očím ukryta. Udiveně sledoval obrysy hradu a podhradí přetnuté kamennou sutí, podivuje se, co jen vedlo zdejší obyvatelé k tomu, že založili město v tak zvláštní poloze.

Když se dost vynadíval, vyrazil dál a již brzy z dálky uslyšel lidské hlasy, bučení skotu, bečení ovcí a kdákání slepic, zkrátka hluk typický pro městské tržiště. Zanedlouho dorazil na místo, kde se na rozlehlém prostranství, které sloužilo jako trh, stýkaly tři cesty.

Natáhl si kapuci pláště, aby mohl pokud možno nepozorován sledovat okolí, a vkročil na tržiště. Drže Togira za obojek, pomalu se prodíral mezi stánky trhovců, obklopenými nakupujícími i čumily. Nikdo si jej nevšímal a jen občas se někdo otočil, aby si

překvapeně prohlédl velkého psa. Abarhil se zvědavě rozhlížel kolem, snaže se pochytit co nejvíce z řeči kolemjdoucích. Nebylo tedy divu, že jej na okraji tržiště upoutal jakýsi řečník, který stál na vyvýšeném podstavci. Dříve zde byla zřejmě umístěna socha nějakého místního vladaře, jejíž rozbité kusy se nyní povalovaly pod ním. Muž na podstavci byl hubený, oblečený v potrhaném černém oděvu. V hubeném obličejí s vystouplými lícními kostmi mu svítily zarudlé fanatické oči, kterými vystupoval vnitřní žár, jenž spaloval vychrtlé řečnickovo tělo. Abarhil přistoupil blíž.

„... jen bláhoví a děti neví, že nastává konec tohoto města. Lidé, vězte, že čas proroctví o návratu Stínu se blíží. Sám Hirmor, Černý pán, plní svůj slib a vrací se. A toto město už brzy shoří v ohni, který předznamená jeho návrat. V Královnině proroctví se hovoří, že náš pán jako ohnivý drak sestoupí z nebes. Již není žádné záchrany pro ty, kteří odmítají vzdát poctu jeho majestátu. Jen my, morzirim, věrní uctívači, budeme spaseni. Slyšíte? Jen ti, co se před Hirmorem v úctě skloní, budou ochráněni před ohněm, který sežehne tento zkažený svět. Vzdejte se naděje! Pro nevěřící není žádná. Vzdejte čest jeho majestátu a uctívejte Stín, který zakryje toto město propadlé neřestem a uctívání falešných bohů...“

Abarhil, aniž by tušil, o čem je řeč, poslouchal zaraženě řečníka, když do něj kdosi nechtěně drbl. Uslyšel výhrůžné psí zavrčení a šklubnutí psího obojku, který svíral v ruce. Probral se,

aby psa rychle uklidnil. Potom se otočil, a ponechávaje prapodivného kazatele i s posluchači svému osudu, pokračoval dál. Došel až k bráně opuštěného paláce na opačné straně tržiště a i tady zaslechl silný burcující hlas. Udiveně zavrtěl hlavou a otočil se na psa. „Slyšíš to, Togire? Co je to za město, kde se káže na každém rohu?“ Přesto však zvědavě nahlédl za bránu. Uprostřed rozlehlého nádvoří tam stála kašna a na ní byl muž, který cosi vášnivě vykládal. Rozhlédl se po okolí. Budovám, které obklopovaly nádvoří, sice chyběla okna i dveře, ale i tak svou výstavností připomínaly zašlou krásu minulých časů. Abarhil by asi pokračoval dál, kdyby jej nezaujala řečnickova slova, a tak po krátkém zaváhání přece jen na nádvoří vešel. Tento hlasatel byl urostlý mladý muž menší postavy, s hustými černými vlasy, které mu padaly až na ramena. Tvář mu pokrýval pěstěný vous. Jeho šaty byly prosté, stejně jako oděv jeho posluchačů. Od nich se odlišoval pouze zvláštní čapkou, z níž splýval dlouhý pruh modré látky, který měl muž obtočený kolem krku. Na pravé paži měl přivázaný šátek téže barvy. Z jeho gest a hlasu, který zněl velmi nálehavě, bylo zřejmé, že se své posluchače snaží přesvědčit.

„ ... a proto vám říkám, abyste nebyli malověrní. Ano, žijeme v těžké době, ale což nebylo psáno ve starých kronikách, že to není poprvé v životě tohoto věčného města, co se ono samo i jeho obyvatelé ocitli na samé hraně propasti? Město ovládají zaprodanci, kteří slouží démonům, krutým zrůdám, které nás

připravily o naše bohatství, o naše chrámy, naši hrdost, o naše krále i o naše bohy. Jen se podívejte kolem sebe! Město, které bylo symbolem bohatství a moci, se mění v trosky a ruiny. Každý z jeho obyvatel za posledních dvacet let někoho ztratil. Ať z rodiny nebo z okruhu svých přátel. Podívejte!“ vykřikl řečník, rozhořčeně zvedl ruku a ukázal na siluetu Starého města a hradu.

„Sídlo krále. A jaká tam dnes visí korouhev? Dračí! Z králova stolce udělali ti zaprodanci místo hrůzy a bolesti. Kam naši otcové vzhlíželi s hrdostí, tam se my díváme s hrůzou a odporem!“

Muž se na chvíli odmlčel, čehož využil jeden z posluchačů, podle silné kožené zástěry kovář. „Dobře hovoříš, ale to, co říkáš, všichni víme a víme to už dlouho. Co chceš ale dělat, když nás zradili naši páni? Naši pelerinové dnes slouží Rômenkhôvi. Co zmůžeme my obyčejní, když nemáme zbraně?“ Kovář se obrátil k ostatním posluchačům pro souhlas. „Však všichni víme, že Rômenkhôr zakázal nošení zbraní. Dnes nikdo s výjimkou městské stráže nesmí nosit ani vlastnit zbraň! Zakázaná je i dýka delší jak dlaň.“

Dav souhlasně zamručel. „Máš pravdu, co nám na to povíš, dôrzire?!“

Než však hlasatel stačil odpovědět, ozval se z davu jiný hlas. „Myslím, že to není tak zlé. Pán Gwenrim, mladý kníže Segestir, je naše naděje. Ten zatopí Beregirovi, kde může. Už prý buduje i vlastní družinu.“

Řečník na kašně mlčky sledoval výměnu názorů, ale poslední poznámka jej opět rozohnila. „Blázni! Blázni jste, když věříte naší šlechtě. Je jedno, jestli patří k Nômrim nebo Gwenrim, bílí, stejně jako zelení vám jen hrají divadlo. Navenek se hádají, ale Rômenkhôrovi se klaní všichni! Všichni, to vám říkám!“

Tentýž hlas jako předtím: „Myslím, že bys měl být vděčnější, dôrzire. Jen díky ochranné ruce knížete Segestira máte v Severním podhradí klid. Bez něj by Beregir už dávno to vaše hnízdo vymetl. Jen díky Segestirovi mají dnes Věrní útočiště!“

Ozval se další hlas s otázkou, která řečníkovi pomohla z nepříjemné situace. „Tak kdo nám pomůže? Kdo spasí tohle město?!“

Řečník na kašně ihned odpověděl: „Už několik století říkáme tomuto městu Dôrminar —Králova pevnost. Není to město Pána východu, ani město správce. Je to město krále! A my, královi Věrní, jsme jediní, kterým na něm záleží. A co vy? Záleží vám na městě a jeho osudu? Tak se přidejte k nám! Zatím se skrýváme, ale až se vrátí král, tak to budeme my, kdo vyžene Rômenkhôrovy posluhovače.“

Zprava se ozval hořký výsměšný hlas. „Až se vrátí král? Nedělej si z nás blázny, dôrzire. Krále nikdo neviděl už více jak dvacet let. Moje děti už ani neví a nevěří, že tomuhle městu kdy nějaký král vládl.“

Řečník na kašně se otočil k posměváčkovi a smutně se na něj podíval.

„Vidíte?“ ukazuje na něj a obraceje se k davu, pokračoval: „Kvůli takovým dnes žijeme v tomhle pustnoucím městě, dříve hrdém a kvetoucím. Kvůli takovým, co nedokážou přesvědčit ani své vlastní děti, natož vnuky, že to, co sami zažili, je pravda. Ten Gortar ze Saftyrru nám krade vše, co jsme milovali nebo máme rádi. Sebral nám naši minulost, ukradl naše vzpomínky, oloupil nás o naše bohy a už nám krade i naši budoucnost a naše děti!“

Krátce se odmlčel a rozhlédl se po kolemstojících. „Vím, že malověrní nebudou nikdy věřit tomu, co vám nyní řeknu. Na severu jsou svobodná léna a knížata, co nepoklonkují tomu nenáviděnému zloději minulosti. My, dôrzirim, máme spojení se světem za hradbami města. Já vím, že na severu existuje město válečníků, které Rômenkhôr nezískal ani silou, ani zradou. Nazgrim Godar je naše naděje!“

Na okamžik se rozhostilo ticho, jak na posluchače zapůsobil vášnivý řečníkův projev. Potom z davu opět přilétla otázka. „A jak si představuješ, že se ten král vrátí, he?“

Řečník na kašně se na krátký okamžik zarazil. Zvedl oči, přelétl jimi dav, který stál kolem něj, a oči mu padly na stranou stojícího Abarhila. Vypadalo to, jako by opět našel své nadšení.

„Vrátí se, to vám říkám! Stejně jako se vrátí naši staří bohové! Vrátí! Vzpomeňte na staré Královnino proroctví! Až povstane

Stín, povstane i nový král! Král se vrátí právě tak, jak odešel. Potichu a nepoznán! Možná přijde sám, zahalený do pláště, aby jej nikdo nepoznal, a bude potřebovat naši pomoc. Proto se musíme spojit, věřit a čekat! Možná bude vypadat zrovna jako ten cizinec, který stojí tamhle u brány.“

Všechny oči se obrátily směrem, kterým ukazoval. Zavládlo hrobové ticho. Místní si prohlíželi cizince, kterého nikdo neviděl přicházet. Vysoký štíhlý muž v dlouhém plášti, který zakrýval jeho postavu. Nebylo mu vidět do tváře, již měl skrytou pod kápi, kterou měl staženou hluboko do obličeje. U nohou mu ležel objemný vak a vedle něj seděl obrovský pes. Vypadal jako zjevení z dalekých krajů a dávných časů. Protože kouzlo řečnickova nadšení přeskočilo i na posluchače, ozvalo se několik hlasů: „Hej cizinče, kdo jsi? Jak se jmenuješ? Odkud přicházíš? A sundej tu kápi!“

Abarhil si dav chvíli prohlížel a zvažoval, co dělat. Nebylo mu ani trochu příjemné, že se stal zničehonic středem pozornosti, ale otočit se a odejít teď taky nemohl. Pomalu si volnou rukou shrnul z čela kápi. Dav zašuměl údivem, když uviděl jeho plavé vlasy, které už od Mirwilina strhávání opět dorostly. Nedalo se říci, že by obyvatelé Města nikdy neviděli plavé vlasy, vždyť zde žilo dost potomků seveřanů, ale v tuto chvíli Abarhilův nezvyklý zjev jen umocnil sílu onoho zvláštního okamžiku. Chvíli bylo ticho, než se ozval Abarhilův hlas.